

"Εναι ἕνας γλειφοσαγανᾶς τρανὸς Γαργαλ. || Παροιμ. Βρέ, γιατί με λές γλειφοσαγανᾶ; — Γιατί δὲ τ' ἄφησες νὰ τὰ γλείφω ἐγὼ (ἐπὶ τῶν μεμφομένων τοὺς ἄλλους διὰ πράξεις τὰς ὁποίας οἱ ἴδιοι ἐπιδιώκουν) Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. εἰς λ. λειχοπίναξ (Βατραχομ. 100.230). 2) Μεταφ., ὁ κόλαξ, ὁ εὐτελής Ἡπ. Θεσσ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν. κ.ά. Συνών. εἰς λ. γλειφοπιᾶς 1.

γλειφοσαλίγκαρος ὁ, ἐνιαχ. ἀγλειφουσαλίγκαρος Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σαλίγκαρος.

Ὁ λείμαξ. Συνών. γυμνοσάλιαγκας, γυμνοσαλίγκαρος, γυμνοσομιαλός, γυμνοχοχλός, λιζάσιονας, σκλημιός.

γλειφοσκουτελᾶς ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγλειφοσκουτελᾶς Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Θηλ. γλειφοσκουτελοῦ Ἄνδρ. Νάξ. ἀγλειφοσκουτελοῦ Μέγαρ. ἀγλειφοσκουτέλα Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σκουτελᾶς.

Ὁ οἶονεὶ λείχων ἐκ λαιμαργίας τὰ πινάκια, ὁ λαίμαργος Ἄνδρ. Ζάκ. Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γλειφοσκουτέλης ὁ, Θήρ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. γλειφονῆς τέλ' Σάμ. ἀγλειφονῆς τέλ' Σάμ. γλειφτοσκ'τέλ' Στερελλ. (Ἀράχ.) γλειφτοσκ'τέλ' Θεσσ. (Τρίκερ.) γλειφτοσκ'τέλ' Μακεδ. (Καταφύγ.) Οὐδ. γλειφτοσκ'τέλ' Σκῦρ. γλειφτοσκ'τέλ' Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω, ἀγλείφω, καὶ τοῦ οὐσ. σκουτέλι. Ὁ τύπ. γλειφοσκ'τέλ' διὰ τοῦ ἀορ. ἔγλειψα.

1) Ὁ λείχων ἐκ λαιμαργίας τὰ πινάκια, ὁ λαίμαργος Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς. 2) Ὁ πειναλέος Θήρ. 2) Μεταφ., ὑβριστικῶς, ὁ ταπεινός, ὁ κόλαξ Θεσσ. (Τρίκερ.) Σκῦρ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.: "Αἰντι, φεύγα ἀπονδῶ, γλειφτοσκ'τέλ' Τρίκερ. Εἶναι τούτῃ ἕνα γλειφτοσκ'τέλ' Σκῦρ. Τὸ γλειφτοσκ'τέλ' οὐλῇ τ'ν ὥρα εἶναι τσεῖ αὐτόθ. Συνών. ἀναγλείφτ'ας, γλειφοπιᾶς 2.

γλειφοσκουτελίτης ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλειφοσκουτέλης.

Ὁ παρασιτικῶς ζῶν. Παροιμ. Γλειφοσκουτελίτης, ἐρημοσπίτης (ὁ εἰς βάρος τῶν ἄλλων ζῶν οὐδὲν πλεονέκτημα). Συνών. βλ. εἰς λ. γλειφοπιᾶς 2.

γλειφοτσανακάς ὁ, ἀμάρτ. γλειφοτσανακάς Ἡπ. Θεσσ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τοῦ οὐσ. τσανάκι.

Γλειφοπιᾶς, τὸ ὅπ. βλ.

γλειφοῦ ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γλείφω.

1) Ἡ γλείφουσα κάτι. 2) Ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή.

γλειφούρι τό, ἐνιαχ. γλειφτούρι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω.

Γλύκυσμα λειχόμενον ὑπὸ τῶν παιδίων, ὡς καραμέλα κ.τ.τ. ἐνιαχ.: Γλειφτούρια τῶν παιδίων Θήρ.

γλειφούτης ὁ, ἐνιαχ. ἀγλειφούτης Λευκ. Θηλ. ἀγλειφούτσω Λευκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. -οῦ- τσης.

Ὁ λαίμαργος, ὁ λιχούδης ἐνιαχ.: Οὐλο καφέδες πίν' εἶν' ἀγλειφούτσω. Συνών. γλειφοπιᾶς.

γλείφτης ὁ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. κ.ά.) γλείφτ' Θεσσ. (Μαυρέλ. Σκήτ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) γλείφτης Θήρ. γλείφτρος Πόντ. (Ἰνέπ.) γλείφτας Πόντ. γλειφτής Λεξ. Βάιγ. Θηλ. γλείφτρα πολλαχ. γλείφτρια Λεξ. Βάιγ. γλείφτ'ρα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλείφτω. Οἱ τύπ. γλείφτης, γλείφτρα καὶ γλείφτρια καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ λαίμαργος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς λαιμαργίας τοῦ λείχει τὰ πινάκια Θήρ. Πόντ. (Ἰνέπ.)—Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: Για' ἐτος πῶς γλείφει τὰ σκουτέλια ὁ γλείφτης Θήρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Μεταφ., αὐτὸς ὁ ὁποῖος ζῇ παρασιτικῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Γλείφτης ποῦ 'ναι, Θεέ μου, καὶ 'φτός! "Ολο ζητᾶ, ὅλο θέλει Ἀπύρανθ. 3) Ὁ κόλαξ, ὁ χαμερπὴς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.): Σιχαίνομαί τσι, γιατί εἶναι γλείφτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ Θύμινους εἶναι μιγάλους γλείφτ' Θεσσ. (Φωτειν.) Συνών. βλ. εἰς λ. ἀναγλείφτ'ας, γλειφοπιᾶς 2. 2) Ἐξάρτημα τοῦ τυπογραφείου, τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὴν μελάνην εἰς τὴν πλάκα ὅπου εὐρίσκεται τὸ στοιχειοθετημένον κείμενον Ἀθῆν. κ.ά.

γλειφτολαίμης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλειφτολαίμα Πελοπ. (Κορών. Μάν. Ξεχώρ. Σαηδόν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλείφτος καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Ἐπὶ ὀρνίθων, ὁ πετεινὸς ἢ ἡ ὄρνις με λαιμὸν γυμνόν, ἄνευ πτερώματος ἐνθ' ἄν.: Ἐχ'ω ἕνα κοῦρο γλειφτολαίμη καὶ διὰ γλειφτολαίμες πουλλάδες (κοῦρος = πετεινός) Μάν. Ξεχώρ. Συνών. γλαρολαίμης, γκολιάβαρος 2, γκολιαβάρικος, γκολιανός, γυμνολαίμης, ζορκολαίμης, κολόμπαρος, λαιμοκομμένος.

γλειφτός ἐπίθ. Γ. Δροσίν., Πύριν. ρομφ., 53 γλειφτρός Σύμ. Θηλ. γλειφοῦ Πόντ. (Χαλδ.) Οὐδ. γλειφόν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

1) Ὁ ἐκ τῆς χρήσεως λειανθεὶς Γ. Δροσίν., Πύριν. ρομφ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Τῆς πόρτας σου πατῶ τὸ σκαλοπάτι
γλειφτό, χορταριαστό ἀπ' τ' ἀμυρονέρι.

2) Μεταφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτή Πόντ. (Χαλδ.)

2) Λεῖος Σύμ. Συνών. γλιστερός, γλιστρωτός,

λεῖος, ἀντίθ. ἀγροῖκος (I) 1β, ἄγριος 5, γρέζος, σκληρός.

γλειφτρος ἐπίθ. Πόντ. (Ινέπ.) Θηλ. γλείφτρα Πόντ. (Ινέπ.)

Τὸ ἄρσ. ἐκ τοῦ θηλ., καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

Ὁ λαίμαργος. Συνών. βλ. εἰς λ. ἀναγλειφτᾶς 1, γλείφτης 1.

γλειφτύνω ἐνισχ. γλειφτύν-νω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλειφτός, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γλειφτός.

Καθιστῶ κάτι λεῖον διὰ ξέσεως ἢ τριβῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. λειαίνω, ξετραχύνω, στρώνω.

γλειφύρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλειφός.

Ἐπὶ γυναικός, ἰσχνή, λεπτή ὡς γλειμμένη. Συνών. γλειμμένη, καλάμω, καψάλω, λιγνή, στεγνή, στεγνοπαῖδα, στέκα, φλούδα.

γλείφω, ἐγλείφω Κύπρ. Χίος(Φυτ.) γλείφω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλείφον βόρ. ἰδιώμ. Καππ. (Μισθ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γλείφω Καλαβρ. (Μπόβ.) γλείφω ῥμα Τσακων. (Χαβουτσ.) ἀγλείφω Δαρδαν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Βρύσ. Κάρυστ. Ξηροχώρ. κ.ά.) Ἡπ. Ζάκ. Θράκ. (Αἰν. Σαρκεκλ. Σηλυβρ. Τσανδ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βόιον Καταφύγ. κ.ά.) Μέγαρ. Πελοπν. Τένεδ. κ.ά. — Δ. Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῶων, 95 Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 196 Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. ἐλλήν. 2, 185 ἀγλείφω Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Δομοκ. Ζαγορ. Κακοπλεύρ. Καρυά Κρυόβρ. Ὁζύν. Σταγιάδ. Συκαμν. Τσαγκαρ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀμόρ. Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρκεκλ. Τσακίλ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀρέθουσ. Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Βόιον Γήλοφ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Καρπερ. Καστορ. Κατάκαλ. Κοζ. Ριζώματ. Σταν. κ.ά.) Μέγαρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Περίστ. Σπάρτ. Τριχων. κ.ά.) γλείφτω Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Ἀραβάν. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλείφτον Θάσ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) ἀγλείφτω Προπ. (Μηχαν.) ἀγλείφτον Μακεδ. (Δεσκάτ. Τρικοκκ. Πιερ. κ.ά.) γλείβω Καππ. (Ἀραβάν.) Παρατ. ἐγλείφεινα Πόντ. (Οἶν.) Ἀόρ. ἐγλείτ-τσα Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. γλειβιέμι Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γλείφω, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκλείχω. Βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἑπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 3(1926), 31 καὶ Ἀθηνᾶ 4 (1931), 189. Κατὰ Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 2, 185 κέξ., ἐκ τῆς συνεκφορᾶς τὸν λείχω > τὸν-γ-λείχω > γλείχω > γλείφω (τὸ φ κατὰ τὸ ἀλείφω). Ὁ τύπ. γλείφω καὶ ἡ μετοχ. γλειμμένος καὶ εἰς Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐνεργ. καὶ μέσ., λείχω, λείχομαι, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μισθ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Γλείφω τὰ δάχτυλά μου, τὸ πιροῦνι, τὸ πιάτο, τὸ αἷμα. Γλείφεται ἡ γάττα, ὁ σκύλλος κοιν. Σήκωναν τὰ βόδια τὰ τσεφάλια τσαὶ τὸν ἀγλείφανε (νοεῖται τὸν Θεόν) Μέγαρ. Τὸ κατὰ ἀγλείφεται, θὰ βρέξῃ (κατὰ = γαττί) αὐτόθ. Ὁ κάττης βοὺν κάδαι godā 'ς τὴ βαροστιὰ ἐγλείφεται ὁ καιρός ἂ ἀλλάξῃ (κάττης = γάττος, κάται = κάθεται, βαροστιὰ = παραστιὰ) Χίος (Φυτ.) Τὸν ἔμῳνα

ἡ ἀρκούδα ἀγλείφ' τὰ πόδια τ'ς Μακεδ. (Καστορ.) Ἡ γάττα ἀγλείφεται, θὰ ῥτη κανένας Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡ γάττα ἀγλείφει κατὰ τὸν βουριά, θ' ἀλλάξ' οὐ κιρὸς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ κάττα ἐγλείφει τὸ πινέκ' Ἀραβάν. Ὁ σκύλλος γλείφ' τὰ στοῦδᾶ (= κόκκαλα) Σταυρ. Ἐτρεχε ὁ σκύλλος καὶ ἄγλειφε τὰ γαλοτύρια Ἡπ. (Αὐλότοπ.) Τὸν ἔμῳνον γάλα τ' ἀγλείφ'ρι τὰ σῶλλια Εὐβ. (Στρόπον.) Τσαὶ κουφέτες τσαὶ γλείφανε τὰ σῶλλια (κουφέτες = κουφέτα) Ὁθων. Τὸν πιδί τ' τὸ ἔμ' ἀγλειμμένου ἡ γιλάδα (διὰ μικρὸν παιδίον τοῦ ὁποῦ μέρους τῆς πρὸς τὸ μέτωπον κόμης ἔχει ἀντίθετον διεύθυνσιν τῆς κανονικῆς) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Γλείφ' τὰ π'τέρια τ' (= πόδια του) Μισθ. Πισίκα γλειβιέμι (ἡ γάττα γλείφεται) αὐτόθ. Εἶδα πάστρα ῥναι ποὺ τὴν ἔχει τὸ σπῖτ' ἐκεῖνο· θαρρεῖ κανεὶς πὺς τὸ ἔχουνε γλειμμένο μέ τσαὶ γλῶσσες τους Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ φοινῶ ἄμα ῥτα σκοτωκῶ, ῥτα γλείφ' τὸ μαχαίρ' (ὁ φοινῶς ὅταν σκότωνε, ἔγλειφε τὸ μαχαίρι) Χαβουτσ. Μὰ δὲν ἔφαγα, ἔγλειψα τὸ κοντάλι, τοῦ εἶπε τὸ παιδί του Δ. Βουτυρ., Ἐπαναστ. ζῶων, 95 || Φρ. Εἶναι νὰ τρῶς καὶ νὰ γλείφῃς τὰ δάχτυλά σου (ἐπὶ ἐκλεκτοῦ ἐδέσματος) κοιν. Τρῶεις τσαὶ γλείφεις τσαὶ τὰ πενδοδάχτυλά σου (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κῶς (Πυλ.) Τρῶς ῥατο καὶ γλείφεις τὰ δάχτυλά σ' (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Ἰμερ. Κερασ. κ.ά. Ψαροκόκ-ῥαλον ἔγλειψεν (ἐπὶ τῶν διὰ δωροδοκίας ἀναλαμβάνοντων ὑπεράσπισιν) Μεγίστ. ῥῶ ῥστε' τζὸ γλείφτω, νὰ τσιριζῶ (ἐγὼ κόκκαλα δὲ γλείφω, γὰρ νὰ φωνάξω ὑπαινιγμὸς διὰ τοὺς ὑποστηρίζοντας ξένα συμφέροντα ἔνεκα ἰδίων ὠφελῶν) Καππ. (Φάρασ.) Γλείφον τώρα (εἰρωνικῶς πρὸς ἀποτυχόντα τοῦ σκοποῦ του) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Συνών. φρ. Σκοῦπίσου τὴν ῥα. Γλείφ' οὐ ἕνας τ' ἀλλ' ῥοῦ τὰ σάλια (ἐπὶ ἀτόμων ἀλληλοαγαπωμένων) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ φρ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. Γλείφω τσαὶ νεροχύτες (ἐρωτοτροπῶ) Ἰων. (Κρήν.) Γλείφει τὰ κεραμίδια (ἐπὶ ἀτόμου κατίσχνου, λιποσάρχου) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Γλείφει τὰ πινάκια (ἐπὶ παρασίτου καὶ εὐτελοῦς κόλακος) Καππ. (Σινασσ.) — Λεξ. Περίδ. Γλείφει τὰ πιάτα (ὁμοίως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. Εὐπολ. F.C.G. 2, 440, 1 «πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας ἄσμενος». Γλείφει τὸ κόκκαλο (ἐπὶ τῶν προσπαθόντων ἀνωφελῶς) Κάρπ. Γλείφει τὰ τάττε του ἀνδὶ ῥκούδι, νὰ βγῇ σὴν ἄνοιξη (γλείφει τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν του σὰν ἀρκούδα, διὰ νὰ βγῇ τὴν ἄνοιξιν ἐπὶ τῶν προσπαθόντων νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐκ τῶν ἐνότων δυσκόλους καταστάσεις) Καππ. (Φάρασ.) Θὰ σὲ κάνω νὰ γλείφῃς τὰ μανίκια σου (ἀπειλὴ) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Τὶς ἔγλειψε (ἐδάρη) Ἀθῆν. Τ'ς ἄγλειψι (ὁμοίως) Σάμ. Συνών. φρ. Τὶς ἄρπαξε, τὶς ἔφαγε, τὶς ἀλείφτηκε, τὶς γεύτηκε. Τοῦ ῥδωκ' ἕνα ξύλο, πῶγλειψε τὰ δάχτυλά του (τὸν ἔδειρε πολὺ) Πελοπν. (Βερεστ.) Συνών. φρ. Τοῦ ῥδω σε ξύλο, ποὺ ἔβαλε καὶ ῥς τὶς τσέπες του. Τὸν ἔκανε τ' ἀλατιοῦ-ἄλογο-μαῦρο-μπλε-τόπι-τοῦ λούμι ῥς στὸ ξύλο. Τὸν ξυλομέτρησε. Τὸν ξυλοφόρτωσε γιὰ καλὰ. Τὸν πλευροκόπησε. Τὸν πελέκησε. Τὸν ῥήμαξε ῥς τὸ ξύλο. Τὸν σακάτῃσκον. Εἶναι ἴδια πὺς τότε γλείφουνε οἱ σκύλλοι (ἐπὶ κατίσχνου) Α. Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Τὰ ῥγλειψε μετὰ τὴ γλῶσσα του (ἐπὶ τῶν ἀναγκασθέντων μετὰ καταισχύνῃν νὰ ἀναιρέσουν ὅσα οἱ ἴδιοι εἶπαν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 686 || Παροιμ. Τὸ ῥέριμ πῶμ μπορεῖς νὰ δακ-κάσης, γλείψε το (ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης πραττόντων τὰ ἀντίθετα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα φρονοῦν) Κύπρ. Ποιὸς ἔχει ῥς τὰ χέρια του μέλι καὶ δὲ γλείφει τὰ δάχτυλά του; (ἐπὶ τῶν ἐκμεταλ-

